

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 692/2024
15.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милош Зеловић, адвокат из ..., против туженог Универзитетски клинички центар Србије из Београда, чији је заступник Државно првобранилаштво из Београда, ради исплате минималне зараде и накнаде трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3566/23 од 07.09.2023. године, у седници одржаној 15.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3566/23 од 07.09.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3566/23 од 07.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1713/21 од 21.03.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе од 01.09.2022. године. Ставом другим изреке, повучена је тужба тужиле у делу тужбеног захтева који се односи на исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада за фебруар 2018. године и за исплату накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за фебруар 2018. године. Ставом трећим изреке, усвојен је преиначени тужбени захтев тужиле и обавезан је тужени да тужилци на име разлике између исплаћене зараде за стандардни учинак и време проведено на раду и минималне зараде, за период од марта 2018. године закључно са децембром 2018. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као што је ближе наведено овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован преиначени тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде трошкова за исхрану у току рада исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, као што је ближе наведено овим ставом изреке. Ставом петим изреке, одбијен је преиначени тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, као што је ближе наведено овим ставом изреке. Ставом шестим изреке,

усвојен је предлог тужиле којим је тражила да се ослободи од плаћања судских такси у овом поступку. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 29.500,00 динара са законском затезном каматом од наступања извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3566/23 од 07.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1713/21 од 21.03.2023. године садржана у ставу трећем, четвртном, петом и седмом изреке. Ставом другим изреке, одбачена је жалба тужиле изјављена против решења садржаног у ставу првом изреке првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију против става првог изреке, у делу у коме је потврђена првостепена пресуда у ставовима 3. и 7. изреке, због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучује као изузетној дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилца је далаа одговор на ревизију.

Врховни суд је на основу овлашћења из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), закључио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о раду, Закона о платама у државним органима и јавним службама, Посебног колективног уговора за здравствене установе и Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запосленим у јавним службама, у побијаном делу усвојен је тужбени захтев за исплату разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. године закључно са децембром 2018. године, јер је према налазу и мишљењу судског вештака економско финансијске струке тужили у спорном периоду исплаћена плата у нето износу који је мањи од нето минималне зараде.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепене пресуде у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је расправљено питање исплате разлике у заради до износа минималне зараде. Како су пресуде нижестепених судова у складу са усаглашеном судском праксом, ни прихватање одлучивања о ревизији тужене као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023) одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 15.03.2021. године. Вредност спора у побијаном делу је 8.691,27 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић